

4.

Då fick mitt hjerta lif
 Af kärlek iASTE bloden,
 Jag fick fått min skönas hand
 Och hålsade på moden,
 Se'n jag sade: ja min ros,
 Mitt hjerta står i låga,
 Aldrig blir jag lyckelig
 Om jag ej er får åga.

5.

Swad hände, jo med nåd
 Hon upptog mina böner,
 Bad mig wänligt sitta ner
 I blomster-ången gröner,
 Der wi ewig trohets-ed
 A dmse sidor swore,
 Foglarne upp öfwer oss
 De till den wittnen wore.

6.

Rikdom, skönhet, dngd ja mer
 Min Kloris till mig förde;
 Sälla stund, och hjertat ler —
 Mitt tal des hjerta rörde.
 Något mer jag nämna will
 Om lyckan min, den blida:
 Kloris hwilar wid mitt bröst,
 Och jag wid hennes sida.

STENHOLM,
 Elmén och Granbergs Tryckeri 1833.

+*****+

Emma min Wän.

Stunden

bortilar;
 men icke min smärta.

Lunden

han hwilar;
 men icke mitt hjerta.

O Emma! din wän,
 skall han wänta dig än? :;

Danen

hörs siunga
 sitt wäktaregwäde;

swanen

ses gunga
 på sidn med de spåde.

O Emma! din wän
 skall han wänta dig än? :;

Månan

sig kastar
 i bdlhornas sköte;
 rodnan
 framhastar

S. 33.

att fira vårt möte
O Emma! din vän
Skall han vänta dig än? :;

Vdjen
er, lindar!
Jag ser nu min Emma.
Dröjen,
I vindar!
Jag hör hennes stämma.
Natur! kom och wig,
wig min Emma och mig. :;

Dufwan
bland klippor
vår brudsång ju qvåder;
tufwan
med sippor
vår brudsång bekläder.
Natur! kom och wig,
wig min Emma och mig. :;

Solen
framdansar,
löst bröllopets tårnor;
polen
betransar
vår brudpell med stjernor.
Natur! kom och wig,
wig min Emma och mig. :;

— . —

Allt hvad på jorden finns
Till kärlek mig uppväcker;
Glickan som jag såg i går,
Hon var båd' skön och tåcker;
Hon med sina får gick wall,
Och sjöng en herrlig wisa,
Elden tändes i mitt bröst,
Och brinner utan lisa.

2.

Men se'n hon var sin los
Och stogen henne gömde,
Hela dagen sökte jag
Och hela natten drömde;
Svart den tåcka Nymfen for,
Tog vägen eller hamna,
Uti sömnen trästes mig:
Allt henne jag omfamna.

3.

Men då jag vaknade,
Och ensam fanns i sängen
Wardt jag ledsen, steg strax upp,
Sprang ut kring hela ången;
Sökte den jag saknade
Och ändtligt sent omsider,
Henne fann, der månen upp
Och solen nederstrider.